

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČO: 25110161, zastoupeným zmocněncem JUDr. Ing. Igorem Kremlou, adresa pro doručování: Praha 4, Pod Višňovkou 1662/25; proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, 603 00 Brno, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2013, č.j. BL968-2/119/9/2012-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobce se podanou žalobou doručenou ke zdejšímu soudu dne 7. 3. 2013 domáhal zrušení jak rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2013, č.j. BL968-2/119/9/2012-SŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 25.6.2012, č.j. FF197-2/ZM/144/1/2012-SŘ (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), tak i zmíněného prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., zákona o potravinách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o potravinách*“) ve výši 70.000,- Kč a uložena povinnost dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

[2] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce porušil čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 tím, že nabízel k přímému prodeji dva druhy tavených výrobků v chladicí samoobslužné vitrině, ve které byly v blízkosti nabízeny pouze sýry. Jednalo se o dva výrobky zn. JAVOR, obsahující ve složení výrobku i

složku rostlinného tuku, které na etiketě či obale potraviny nebyly označeny jako „sýr“. Tyto výrobky nebyly označeny jako „alternativa“ mléčného výrobku a nebyly zvlášť odděleny od ostatních tavených sýrů. Tím se žalobce dopustil jednání, které uvádělo spotřebitele v omyl, čímž porušil ustanovení článku 16 nařízení č. 178/2002 a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v ust. § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, za což mu prvostupňový orgán dle ust. § 17 odst. 3 písm. b) téhož zákona uložil pořádkovou pokutu ve výši 70. 000,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částku 1.000,- Kč podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

[3] V žalobě (téměř shodně jako v odvolání) žalobce namítá, že se nedopustil porušení článku čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 tím, že by uváděl spotřebitele v omyl, poněvadž na regálové etiketě bylo zřetelně uvedeno, že se jedná o tavený výrobek, nikoliv tavený sýr. Vychází-li žalobce z definice průměrného spotřebitele (viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.9.2011 sp. zn. 23Cdo 2500/2010), pak je zřejmé, že si zákazník přečte regálovou etiketu, na níž se kromě ceny zřetelně uvádí, že se jedná o tavený výrobek. Spotřebitel tak nemohl být uveden v omyl. Dále uváděl, že se prvostupňový orgán neřídil výčtem zákonných hledisek, podle nichž je povinen přihlídnout k výši vyměřované pokuty, nezabýval se dostatečně možností upustit od uložení pokuty, ačkoliv pro to podmínky splněny byly a své závěry při ukládání sankce řádně neodůvodnil. Odůvodnění, podle něhož se prvostupňový orgán „*po zvážení všech okolností rozhodl, že od uložení pokuty, vzhledem k popsanému charakteru správního deliktu, neupustí*“, je odůvodnění zcela nedostačující a nepřezkoumatelné, odporující judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz. odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005 č.j. 8 As 5/2005-53); dále namítal, že prvostupňový orgán hodnotil v neprospěch žalobce skutečnost, že předmětné potraviny uváděl do oběhu formou prodeje a nabízení k prodeji, čímž se podle žalobce dopustil porušení zásady dvojího přičítání. Prodej a nabízení k prodeji je totiž již obsažen ve skutkové podstatě správního deliktu dle čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002. Přesto, že žalovaná vyňala z textu prvostupňového správního orgánu část této úvahy, která hraničila s porušením této zásady, výši uložené pokuty ponechala žalovaná nezměněnou. Pokuta tak měla být v důsledku výše uvedeného žalovanou alespoň snížena. V důsledku výše uvedeného rozhodnutí žalované spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech. Žalobce tak závěrem shrnuje své žalobní body tak, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a uložená pokuta nepřiměřená.

[4] Žalovaná se ve svém vyjádření ze dne 26. 4. 2013 vyjádřila k podané žalobě tak, že s podanou žalobou nesouhlasila a navrhoval její zamítnutí, když odkázala na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a uváděla věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[5] Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti:

[6] Dne 3. 4. 2012 a 20. 4. 2012 byla provedena zaměstnanci SZPI kontrola v provozovně společnosti Kaufland Česká republika, v.o.s, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4. O výsledku kontroly byl sepsán Protokol č. P003-11075/12 ze dne 3. 4. 2012 a Protokol č. P010-11075/12 ze dne 20. 4. 2012. Za žalobce protokol podepsal zastupce žalobce Michal Nesvorný, který proti znění protokolu (zjištěnému stavu věci) nevznnesl žádné námítky.

[7] Dne 5. 6. 2012 zahájila Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Praze (dále jen „*prvostupňový orgán*“) správní řízení pod sp. zn. FF197-2/ZM/144/1/2012-

SŘ o možnosti uložení pořádkové pokuty do výše 3.000.000,- Kč za porušení povinnosti výše uvedené.

[8] Dne 25. 6. 2012 vydala Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Praze rozhodnutí pod č. j. FF197-2/ZM/144/1/2012-SŘ, podle něhož se žalobce dopustil správního deliktu specifikovaného ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeného shora v odůvodnění, za nějž byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách ve výši 70.000,- Kč a dále uložena povinnost dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[9] Dne 4. 1. 2013 vydala Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Ústřední inspektorát v Brně (dále jen „žalovaná“), rozhodnutí pod č. j. BL968-2/119/9/2012-SŘ, v němž odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí prvostupňového orgánu jako věcně správné potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěla k závěru, že prvostupňový orgán vycházel z dostačujících podkladů k tomu, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci a ztotožnila se se závěrem prvostupňového orgánu, podle něhož se žalobce dopustil správního deliktu spočívajícího v porušení čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v ust. § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Poté přistoupila k tomu, že se vypořádala s námitkami žalobce.

[10] S námitkou žalobce, že „neporušil čl. 16 nařízení č. 178/2002, když spotřebitel byl o vlastnostech potravin informován...“, neboť „na regálové etiketě bylo uvedeno, že se jedná o tavený výrobek a nikoliv tavený sýr“ s tím, že „průměrný spotřebitel se rozhoduje podle ceny a je tedy zřejmé, že si přečte regálovou etiketu“, se žalovaná vypořádala tak, že není podstatné, zda byly výrobky řádně na regálové etiketě označeny. Důležitější je skutečnost, že umístění nemléčných výrobků v bezprostřední blízkosti mléčných výrobků, mohla uvést spotřebitele v omyl. K definici mléčných výrobků pak odkázala na přílohu XII odst. II bodu 2 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů.

[11] K námitce žalobce, že „nebylo jeho záměrem uvádět spotřebitele v omyl, což je zřejmé z regálové etikety“ a že závěr prvostupňového orgánu, že „spotřebitel může přehlédnout, jak je produkt označen na obalu“, což jsou nepodložené hypotetické závěry, žalovaná v odůvodnění uvedla, že se s takovou úvahou prvostupňového orgánu zcela ztotožňuje. Účastníku řízení muselo být totiž zřejmé, že umístěním alternativy sýra mezi sýry a nikoliv odděleně, spotřebitel při výběru sýra může přehlédnout, jak je produkt označen na obalu a místo sýra, který měl v úmyslu zakoupit, zakoupí pouze alternativu sýra, což prvostupňový orgán zhodnotil jako správní delikt, ke kterému došlo zásluhou „podcenění nebezpečných důsledků protiprávního jednání...“ a „selhání kontrolních mechanismů“. K tomu ještě zdůraznil, že odpovědnost v potravinovém právu je založena na objektivním principu, tj. bez zavinění. V souvislosti s námitkou žalobce na to ničím nepodloženou úvahu prvostupňového orgánu, kdy „spotřebitel může přehlédnout, jak je produkt označen na obalu“, žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 123/2009-99 ze dne 26.2.2010, dle které postačí při závažnosti spáchaného deliktu pouhá potence poškození, resp. ohrožení práv spotřebitelů, ve vztahu zejména ekonomickému poškození, v důsledku čehož je úvaha prvostupňového orgánu naprosto logická.

[12] S námitkou žalobce, že prvostupňový orgán porušil zásadu dvojího přičítání tím, že v jeho neprospěch přičítal taktéž to, že „předmětné potraviny uváděl do oběhu formou

prodeje a nabízení k prodeji, tedy formami, které zasahují přímo spotřebitele“, žalovaná konstatovala, že v tomto případě se prvostupňový orgán dopustil pochybení, neboť dle jeho názoru čl. 16 nařízení č. 178/2002 nelze porušit jinak než při prodeji či nabízením k prodeji. Proto úvahu prvoinstančního orgánu z odůvodnění rozhodnutí výslovně vyňal.

[13] K námitce žalobce, že *„se prvoinstanční orgán nedostatečně vypořádal s možností upustit od uložené pokuty“*, když dle jeho názoru pro toto podmínky byly s tím, že pokud prvoinstanční orgán takto neučinil, měl podle judikatury tento závěr odůvodnit, žalovaná v odůvodnění uvedla, že toto tvrzení není pravdivé, neboť ze spisu je zřejmé, že se prvostupňový orgán touto možností zabýval, avšak po zvážení všech okolností ve vztahu k charakteru správního deliktu k něčemu takovému nepřistoupil. To je dle něj zdůvodněno dostatečně, jak vyplývá z dalších úvah prvostupňového orgánu týkajících se okolností, které hodnotil v prospěch či neprospěch žalobce. Z hlediska okolností spáchání správního deliktu prvostupňový orgán hodnotil jako polehčující okolnost množství nevyhovujících potravin, které posoudil jako malé, a pokud se pak týká přitěžujících okolností, tak v neprospěch účastníka hodnotil například ekonomické poškození spotřebitelů, kteří si zakoupili, nebo mohli zakoupit potraviny bez očekávaných vlastností.

[14] K námitce žalobce, že *„se správní orgán při hodnocení zákonných hledisek odchýlil od ustálené judikatury, podle které řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy ...“*, žalovaná podotkla, že nesdílí tento názor, neboť prvostupňový orgán hodnotil jak polehčující, tak přitěžující okolnosti účastníka řízení, na základě čehož vyhodnotil celkovou závažnost protiprávního jednání účastníka řízení jako méně závažnou (hlavně s ohledem na množství nevyhovujících potravin), od čehož se odvíjela prvostupňovým orgánem uložena pokuta. Ta je dle názoru odvolacího orgánu ve vztahu k charakteru a míře porušených povinností naprosto adekvátní, plní spíše funkci preventivního charakteru.

[15] Městský soud v Praze posoudil věc takto:

[16] Podle ust. čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem uvádět spotřebitele v omyl.

[17] Podle přílohy XII téhož nařízení odst. II bodu 2 se pro účely této přílohy se „mléčnými výrobky“ rozumějí výrobky získané výlučně z mléka, přičemž se však mohou přidávat další látky nezbytné pro jejich výrobu, pokud tyto látky nejsou použity za účelem úplného nebo částečného nahrazení jakékoli mléčné složky. Výhradně pro mléčné výrobky se pak vyhrazuje tato označení: i) syrovátka, ii) smetana, iii) máslo, iv) podmáslí, v) máselný olej, vi) kaseiny, vii) bezvodý mléčný tuk, viii) sýr, ix) jogurt, x) kefir, xi) kumys, xii) viili/fil, xiii) smetana, xiv) fil.

[18] Podle ust. § 17 odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., zákona o potravinách a tabákových výrobcích, v rozhodném znění od 14. 5. 2008 do 31. 12. 2013, se provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí správního deliktu tím, že a) poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny, nebo b) jiným jednáním, než je uvedeno v písmenu a), poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny

[19] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a soud nedospěl k závěru, že by bylo nutné doplnit dokazování v řízení před soudem.

[20] Napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[21] V této věci žalobce v žalobě vznáší zejména svá nesouhlasná stanoviska se skutkovými závěry prvostupňového správního orgánu a následně žalovaného. Jak je patrné z konkrétních žalobních bodů, žalobce v žalobě pouze znovu opakuje své argumenty a názory, které uváděl v odvolání, ačkoliv žalovanou na ně bylo konkrétně reagováno a s jeho argumenty věcně a logicky vypořádala (viz. výše). V odůvodnění obou správních rozhodnutí, která tvoří jeden logický celek, je přehledně uvedeno, jaká pochybení byla žalobci vytýkána a proč právě tato pochybení jsou naplněním zákonného znaku příslušného správního deliktu. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Žalovaná se zabývala odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřila ke všem odvolacím námitkám. Na základě jedné z nich pak přistoupila k úpravě odůvodnění rozhodnutí inspektorátu (pasáže o dvojím přičítání).

[22] Pokud snad žalobce v této souvislosti namítá, že když žalovaná výslovně vyňala z textu napadeného rozhodnutí část úvahy hraničící s dvojím přičítáním, a přitom výši uložené pokuty zanechala nezměněnou, v čemž spatřuje důvody nezákonnosti, tak má soud za to, že změna provedená žalovanou byla pouze drobnou změnou právní úvahy. V tomto případě je podstatné, že hlavní myšlenka úvahy správního orgánu prvního stupně promítnutá do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zůstala žalovanou nezměněna. Tento závěr spočíval ve skutečnosti, že se žalobce dopustil správního deliktu specifikovaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí, za nějž mu prvostupňový orgán uložil pokutu, kterou žalovaná považovala za přiměřenou s ohledem na okolnosti celého případu. Pokud tak žalovaná vyňala z textu napadeného rozhodnutí část úvahy, je toto dle názoru soudu procesně právně korektní. Něco takového nemá vliv na zákonnost daného rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2012, č.j. 4 Ads 114/2011-105, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „*Odvolací správní orgán provádí přezkum souladu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s právními předpisy v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního řádu, srov. Vedral, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha. Bova Polygon, 2012. s. 758). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak odvolací správní orgán mimo jiné oprávněn nejen doplňovat o další důvody, ale i změnit, a to jak co do odůvodnění, tak i co do výroku [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu].*“

[23] Pokud se týká samotného zákazu zásady dvojího přičítání v tomto případě, soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž „*zásadu zákazu dvojího přičítání nelze (roz. pojmově) aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či*

polehčující při určení konkrétní výše pokuty. Mezi skutkové podstaty tohoto typu náleží správní delikt vymezený v § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění účinném do 30. 6. 2008, podle něhož krajská veterinární správa uloží právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 1 000 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropských společenství“ (viz cit. rozhodnutí čí. 2747/2013 Sb. NSS).

[24] V projednávaném případě se jedná právě o takový případ, kdy u správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách není rozlišena základní a kvalifikovaná skutková podstata, jejímž znakem by byl např. určitý stupeň závažnosti spáchaného správního deliktu; v daném případě byl stupeň závažnosti spáchaného deliktu hodnocen správním orgánem prvního stupně jako méně závažný. S ohledem na shora citovanou ustálenou judikaturu soud konstatuje, že zásada zákazu dvojího přičítání v daném případě nebyla a ani nemohla být porušena, byť s tím úvaha prvoinstančního orgánu hraničila, avšak žalovaná toto napravila tím, že vyjmula z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

[25] Zásadní žalobní námitkou (žalobním bodem) je to, že žalovaná mohla od pokuty upustit, neboť podle žalobce byly splněny podmínky, a dále, že pokud pokutu přesto uložila, měla toto řádně zdůvodnit, a dále, že výše uložené pokuty je nepřiměřená.

[26] Podle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

[27] Podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství (resp. Evropské unie), upravujícími požadavky na potraviny.

[28] Podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách se za správní delikt uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), d), e), g), l) nebo m) nebo odstavce 2 písm. b), zákona o potravinách.

[29] Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[30] Při rozhodování soud vycházel z judikatury, podle které „*ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo - v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání - zda správní orgán volné uvážení nezneužil“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99). Soud tedy v řízení o přezkum rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta za správní delikt, přezkoumává pouze, zda (správní rozhodnutí) nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění (nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp.zn. IV. ÚS 49/04), zda*

správní orgán její výši (roz. pokuty) náležitě a srozumitelně odůvodnil a zda při jejím ukládání nedošlo k překročení obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, resp. zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 5 A 149/2002-24, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).

[31] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze tedy pouze dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[32] Dále je nutno podotknout, že žalobce na upuštění od uložení pokuty nemá právní nárok, naopak jde o oprávnění dané správnímu orgánu, který jej nemusí využít. Jedná se totiž o výkon diskreční pravomoci správního orgánu. Správní úvaha prvostupňového správního orgánu o neupuštění od uložení pokuty v této věci, kterou podpořila rovněž žalovaná, je proto zcela legitimní a přezkoumatelná, při níž správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze volného správního uvážení a ani tuto zákonem předvídanou diskreční pravomoc nezneužil. Podle zdejšího soudu jde o úvahu logickou, právně relevantní a nevybočující z mezí povolené správní úvahy. Skutečnost, že byly splněny zákonem stanovené podmínky, za kterých lze od uložení pokuty upustit, neznamena, že správní orgán od pokuty upustit musí. Takový výklad by dle názoru soudu popíral smysl zákona o potravinách a preventivní funkci dozoru prováděného správními orgány.

[33] Jak správní orgán prvostupňový, tak žalovaná, se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývaly všemi hledisky určení výměry pokuty právnické osobě stanovenými v ust. § 17 odst. 2 zákona o potravinách a své úvahy dostatečně popsaly a odůvodnily. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká kritéria byla vzata v úvahu a jak význam deliktu zvyšují či naopak snižují. Na tomto místě tak je možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užíly podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily a ani netrpí vnitřním logickým rozporem.

[34] Pokud má žalobce za to, že uložená pokuta je nepřiměřená charakteru jednání a následkům, pak tento nesouhlas ničím nezduvodnil, neuvedl, z jakých důvodů považuje takovou pokutu za nepřiměřenou, neuvedl své majetkové poměry nebo skutečnosti, proč by takto uložená pokuta pro něj byla např. likvidační. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu až do výše 3.000.000 Kč, má soud zato, že pokuta uložená (70.000,- Kč představuje 2,33% zákonné sazby) zcela při spodní hranici zákonné sazby je přiměřená, odpovídající své preventivní i represivní funkci a rovněž plně odpovídající charakteru porušených povinností.

[35] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaná měla na rozdíl od žalobce v řízení úspěch, avšak – jak vyplývá z obsahu spisu – nevynaložila procesní náklady nad míru obvyklou pro výkon státní moci.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová